πονηρότατα, καὶ τούτοις μαρτυρίοις χρώμενον, διδάσκειν τοὺς συνόντας κακούργους εἶναι καὶ τυραννικούς· Ἡσιόδου μὲν τὸ,

Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργείη δέ τ' ὄνειδος,

τοῦτο δὴ λέγειν αὐτὸν, ὡς ὁ ποιητὴς κελεύοι μηδενὸς
ἔργου μήτε ἀδίκου μήτε αἰσχροῦ ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ
57 ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει. Σωκράτης δ' ἐπειδὴ
ὡμολογήσατο, τὸ μὲν ἐργάτην εἶναι, ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀργὸν, βλαβερόν τε καὶ κακὸν, καὶ τὸ μὲν ἐργάζεσθαι ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀργεῖν κακόν· τοὺς μὲν ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἐργάζεσθαί τε ἔφη, καὶ ἐργάτας ἀγαθοὺς εἶναι· τοὺς δὲ κυβεύοντας, ἤ τι ἄλλο πονηρὸν καὶ ἐπιζήμιον ποιοῦντας, ἀργοὺς ἀπεκάλει. Ἐκ δὲ τούτων ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸ

Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργείη δέ τ' ὄνειδος.

58 Τὸ δὲ Ὁμήρου ἔφη ὁ κατήγορος πολλάκις αὐτὸν λέγειν, ὅτι Ὀδυσσεὺς

Ὅν-

§. 56. Ἡσιόδου] Ἐργ. καὶ Ἡμερ. v. 311. *Ern.*

τοῦτο δὴ λέγειν] In ed. Casteliana, vbi saepe idem operarum vitium est commissum, est δὲ, vnde in edd. priores Ernesti est translatum, pro δὴ, h. e. *igitur*, seu *inquam*, quod eleganter seruit repetitionibus: vid. ad Cyrop. VI, 2, 19. Coniecturam Reiskianam τούτῳ pro τοῦτο recte damnat Ernestus, qui ait, esse sensum, *hoc* [adde *igitur*] *eum commemorare in hanc sententiam:* et laudat §. 59 ταῦτα δὴ αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι, ὡς ὁ ποιητὴς etc. et mox, Σωκράτης δ' οὐ ταῦτ' ἔλεγεν. Cod. Paris. 3. καὶ τοῦτο δή. non inepte.

κελεύοι] Sic pro κελεύει reposui, hortante Ernesto, et oratione obliqua suadente, vt §. 58 est ἐπαινοίη. Atque ipsa corrupta lectio MS. Vindob. 2 κελεύον continet vestigium genuinae. Sic ὅτι quoque in oratione obliqua struitur cum opt. Vid. Ind. ad Cyropaed.

μηδενὸς ἔργου] Versum Hesiodi calumniator iste affirmabat Socratem ita interpretari, quasi οὐδὲν ad ἔργον referendum sit, non, vt fieri debebat, ad ὄνειδος. Et, quod magis etiam mirere, Plutarchus adeo, vt refert ad hunc Hesiodi locum Heinsius, hunc versum eodem fere modo, h. e. *in malam partem*, interpretatus est. *Hindeb.*

§. 57. ἐπειδὴ ὡμολογήσατο] Ex Stobaei (p. 207) lectione, quamquam corrupta, ἐπιδιωμολογήσατο restitui, opinor, genuinam. Nam vulgaris ἐπειδὴ ὁμολογήσαιτο nequit ferri, quia ἐπειδὴ, nisi in oratione obliqua, non potest iungi optatiuo.

ἀγαθὸν εἶναι] Stobaeus εἶναι omittit, et Castálio est contra nimius in eodem, quod quoque ponit ante ἀνθρώπῳ.

τοὺς μὲν ἀγαθόν] Hoc est ἀποδόσεως initium.

ἤ τι ἄλλο] Stob. ἢ ἄλλό τι.

§. 58. Ὁμήρου] Iliad. β' 188 s. *Ern.*

Sächsische Landesbibliothek – Staats- und Universitätsbibliothek Dresden http://digital.slub-dresden.de/id375455116/62 gefördert von der Deutschen Forschungsgemeinschaft DFG